

34. Szentháromság utáni negyedik vasárnap.A NAGYOBBIK FIÚ.

Lukács 15,25-32
Márk 10,17-31

Az elmúlt vasárnap a kisebbik fiúról szólt a bizony-
ságtétel. Arról, aki "meghalt és feltámadott; elveszett és meg-
találtatott." Ma a nagyobbik fiúról szól az igehirdetés. Arról,
aki mindvégig otthon maradt az atyai házban. Különösen is ké-
rem ^{zöl figyeljenek} azokat a Testvéreimet, akik az előző vasárnap "páholyból"
hallgatták az Ige üzenetét, mert szívükben úgy vélték: Isten-
nek legyen hála, hogy nem ismertem meg soha a tékozlás útját.
Én gyermekésem-től fogva tudom a Szentírás üzenetét. A törvényre
re én is nyugodtan felelem: "Mindezeket megtartottam ifjúságom-
tól fogva." /Mk 10,20/ Vagy azt mondom, amit egy áldott emlékfű
papné mondott: "Az anyatejjel együtt szívtam magamba a zsoltá-
rok szeretetét." Testvér, ha szívedben úgy véled, te soha nem
voltál távol az atyai háztól, figyelj, mert ilyen volt ez a na-
gyobbik fiú is: mindig otthon volt, otthon maradt. S mégis,
mennyi gondot, szomorúságot okoz az atyának!

1. Haraggal telt meg a szíve.

Amikor meghallja, hogy atyja hazaérkezett öccse tisz-
teletére, örömeire fényes örömnünnepet rendezett, megtelik a szí-
ve haraggal. Nem is akar bemenni az ünnepélyre. Magatartásával
zavart kelt, megrontja az örvendezők örömét is.

Ismernünk az ilyen zavarkeltéseket. Amikor az Úr irgal-
mag szívvel a bűnösök és vámszedők felé fordult, a farizeusok
között zúgolódás támadt. Amikor a bűnös asszony Jézus lábait
könnyeivel öntözi, Simon farizeus megdöbbenésének ad kifejezést,
hogy Jézus egy ilyen nővel szóba állt. /Lk 7,39/ Amikor Mária
vágyakozó szívvel ül Jézus lábánál, hogy hallgassa tanítását,

Márta az, aki zavart kelt: "Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak?" /Lk 10, 40/ Sorolhatnám még az ilyen indulattal, haraggal teli zavarkeltőket. Gondoljunk csak a virágvasárnapi történetre /Mt 21,15/, vagy Zákheus történetére /Lk 19,7/. Mindenütt megjelenik ez a "nagyobbik fiú", akinek szíve megtelik haraggal, indulattal - és úgy érzi, hogy igazságtalanság történt vele.

S kire haragszik ez a nagyobbik fiú? Az öccsére? Nem, hanem az atyjára. Mert az atyja igazságtalan vele szemben, úgy érzi. Testvér, csendben megkérdezlek: nincs-e szíved mélyén harag Isten iránt? Jó, tudom te imádkozni szoktál, te buzgó tagja vagy a gyülekezetnek. Igen, nem felejtettem el: te otthon vagy, te fáradozol, "a mezőről jössz most is". De én mégis megkérdezlek: meg vagy elégedve Istennel, az Ő cselekedeteivel? Nem történt körülötted is valami olyan, mint itt a példázatban: hogy egyszerre nyilvánvalóvá lett, hogy ne mondjam: lelepleződött, hogy ez a nagyobbik fiú

2. Elégedetlen az Atyával.

Otthon van, de szívében milyen távol! Otthon maradt, de mennyire nem tudta megtanulni az atya gondolkodását! Idegen és bizalmatlan az atyához. Egyszerre nyilvánvaló, hogy te le van igényekkel. Esztendők óta melengettél a szívében vágyakat, amiket nem mert kimondani. Mennyi szemrehányás van ebben a mondatban: "Imé ennyi esztendőből fogva szolgálom néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak." Szerencsétlen nagyobbik fiú: Hát úgy éltél az atya közelében, hogy titkos vágyakat melengettél a szívedben? Hát nem mertél soha őszinte lenni a te atyádhoz?

Testvér, nincsenek-e a te szívednek ilyen ki nem mon-

dott vágyai? Nem növekszik-e benső elégedetlenséged Istennel szemben a meg nem adott "kecskefiakért"? Mert el ne feledjük, hogy "ezt a lelkiületet veti szemére Jézus a farizeusok táborának és minden idők birtokon belüli szabványkegyeseinek. Kegyességi cselekedeteiket alapjában véve nyugnek érzik, a törvényt nem tudják szabad lélekkel értelmezni, így kirekesztik magukat az Isten szerinti tiszta emberi örömekből, majd pedig Istennek rójják fel az egészet."

Lelepleződött az is, hogy ez az igényes, az atyával elégedetlen nagyobbik fiú igen elégedett önmagával. Az öni-gaz ember képe. Mennyi büszke öntudat van kijelentésében: "...szol-gálok néked, és soha parancselatodat át nem hágtam." Pontosan úgy beszél, mint a "gazdag ifjú". Ő is gazdag, önmagában, öni-gazultságában. Ő semmit sem tud a meg nem érdemelt kegyelemről. Azt nem tartja "bűnek", hogy számításból szolgál az atyának, nem szeretetből és hálából.

Mindnyájan, akik "az Úr mezején" dolgozunk, fáradozunk, akik csak szolgálatról és engedelmességről tudunk beszélni: vizsgáljuk meg szívünket, nincs-e benne "számítás", önmagunk tet-szelgése? Nem lettünk-e öni-gazultak?!

Mert az ilyen, másokkal elégedetlen, önmagával megelé-gedett ember szíve előbb utóbb megkeményedik. Nézd csak, milyen kemény tud lenni ez a nagyobbik fiú!

3. Szeretetlen.

"Ez a te fiad...", ó kemény, kegyetlen szó ez. A vilá-gért ki nem mondaná; "az én testvérem". Nem, ezt nem. Csak így: "ez a te fiad." Miért? Egyszerűen azért, mert kemény a szíve, mert hiányzik belőle a szeretet. Otthon maradt, az atya közelé-ben élt, és közben mégis megkeményedett a szíve. Nemcsak ő nem

szereti testvérét, még az atyára is haragszik, amiért az szeret egy ilyent, "aki paráznákkal emésztette föl" az atya vagyonát.

Hallgassuk csak, hogyan tanít János apostol: "Szerettem, szeressük egymást: mert a szeretet Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet." /1 Jn 4,7-8/ "Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent." Ez a nagyobbik fiú otthon volt és nem ismerte meg az Atyát. Mert megtörténhet ez is, édes atyámfiai.

Testvérek, megtörténhet bizony - szomorú példákkal bőven szolgál az egyháztörténet is, a jelenkor is - , hogy külsőleg kegyesek vagyunk, megvagyunk elégedve önmagunkkal, keresztvény életfolytatásunkkal, szívünk mégis távol van, nagyon távol van Attól az Istentől, Aki nem azért küldte az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot , hanem hogy megtartassák a világ általa. /Jn 3,17/

Ne taszítsd el magadtól azért az Atya "kérlelő" szeretetét, s ha napvilágra jöttek szívednek titkos vágyai, rejtelmei, elégedetlenségei és szeretetlenségei; akkor mondd te is öcséd szép vallomását: "Atyám...nem vagyok méltó, hogy a te fiadnak hívattassam!" Ámen.

Jegyzet:

ton moschon siteuton határozott névelője azt jelzi, hogy egy ilyen volt a háznál, rendkívüli ünnepi alkalomra fenntartva. szümfónia - összehang, zene. Az UT-ban egyedül itt fordul elő.